

Downloaded via the EU tax law app / web

62022CJ0282

WYROK TRYBUNA?U (dziesi?ta izba)

z dnia 20 kwietnia 2023 r. (*1)

Odes?anie prejudycjalne – Podatki – Podatek od warto?ci dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Artyku?y 14, 15 i 24 – Punkty ?adowania pojazdów elektrycznych – Udost?pnienie urz?dze? przeznaczonych do ?adowania pojazdów elektrycznych, dostawa niezb?dnej energii elektrycznej oraz ?wiadczenie wsparcia technicznego i us?ug informatycznych – Kwalifikacja jako „dostawa towaru” albo „?wiadczenie us?ug”

W sprawie C?282/22

maj?cej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, z?o?ony przez Naczelnego S?d Administracyjny (Polska) postanowieniem z dnia 23 lutego 2022 r., które wp?yn??o do Trybuna?u w dniu 26 kwietnia 2022 r., w post?powaniu:

Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej

przeciwko

P. w W.

przy udziale:

Rzecznika Ma?ych i ?rednich Przedsi?biorców,

TRYBUNA? (dziesi?ta izba),

w sk?adzie: D. Gratsias (sprawozdawca), prezes izby, M. Ileši? i I. Jarukaitis, s?dziowie,

rzecznik generalny: T. ?apeta,

sekretarz: A. Calot Escobar,

uwzgl?dniaj?c pisemny etap post?powania,

rozwa?ywszy uwagi, które przedstawili:

–

w imieniu Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej – B. Ko?odziej, D. Pach oraz T. Wojciechowski,

–

w imieniu Rzecznika Ma?ych i ?rednich Przedsi?biorców – P. Chrupek, radca prawny,

–

w imieniu rz?du polskiego – B. Majczyna, w charakterze pe?nomocnika,

–
w imieniu rządu czeskiego – O. Serdula, M. Smolek oraz J. Vlášil, w charakterze pełnomocników,

–
w imieniu Komisji Europejskiej – A. Armenia oraz U. Mažecka, w charakterze pełnomocników,
podjęwszy, po wysłuchaniu rzecznik generalnej, decyzję o rozstrzygnięciu sprawy bez opinii,
wydaje następujący

Wyrok

1

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 14 ust. 1 i art. 24 ust. 1 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. 2006, L 347, s. 1), zmienionej dyrektywą Rady 2009/162/UE z dnia 22 grudnia 2009 r. (Dz.U. 2010, L 10, s. 14) (zwaną dalej „dyrektywą 2006/112”).

2

Wniosek ten został złożony w ramach sporu pomiędzy Dyrektorem Krajowej Informacji Skarbowej (Polska) (zwanym dalej „organem podatkowym”) a P. w W. w przedmiocie podania uchylecia indywidualnej interpretacji podatkowej z dnia 16 maja 2017 r. (zwaną dalej „interpretacją indywidualną”).

Ramy prawne

Prawo Unii

Dyrektywa 2006/112

3

Artykuł 2 ust. 1 dyrektywy 2006/112 stanowi:

„Opodatkowaniu [podatkiem od wartości dodanej (VAT)] podlegają następujące transakcje:

a)

odpłatna dostawa towarów na terytorium państwa członkowskiego przez podatnika działającego w takim charakterze;

[...]

c)

odpłatne świadczenie usług na terytorium państwa członkowskiego przez podatnika działającego w takim charakterze;

[...]”.

4

Artyku? 14 ust. 1 tej dyrektywy stanowi:

„»Dostawa towarów« oznacza przeniesienie prawa do rozporz?dzania rzecz? jak w?a?ciciel”.

5

Zgodnie z brzmieniem art. 15 ust. 1 tej dyrektywy:

„Energia elektryczna, gaz, energia cieplna lub ch?odnicza i tym podobne s? uwa?ane za rzeczy”.

6

Artyku? 24 ust. 1 tej?e dyrektywy stanowi:

„»?wiadczenie us?ug« oznacza ka?d? transakcj?, która nie stanowi dostawy towarów”.

Dyrektywa 2014/94/UE

7

Zgodnie z art. 4 ust. 8 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/94/UE z dnia 22 pa?dziernika 2014 r. w sprawie rozwoju infrastruktury paliw alternatywnych (Dz.U. 2014, L 307, s. 1):

„Pa?stwa cz?onkowskie zapewniaj?, by operatorzy publicznie dost?pnych punktów ?adowania mieli swobod? kupowania energii elektrycznej od dowolnego dostawcy energii elektrycznej w Unii, z uwzgl?dnieniem umów z dostawc?. Operatorzy punktów ?adowania mog? ?wiadczy? konsumentom us?ugi w zakresie ?adowania pojazdów elektrycznych na podstawie umów, w tym w imieniu i na rzecz innych us?ugodawców”.

Prawo polskie

8

Artyku? 7 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i us?ug (Dz.U. nr 54, poz. 535) w brzmieniu maj?cym zastosowanie do sporu w post?powaniu g?ównym (zwanej dalej „ustaw? o VAT”) stanowi:

„Przez dostaw? towarów, o której mowa w art. 5 ust. 1 pkt 1, rozumie si? przeniesienie prawa do rozporz?dzania towarami jak w?a?ciciel [...]”.

9

Artyku? 8 ust. 1 ustawy o VAT stanowi:

„Przez ?wiadczenie us?ug, o którym mowa w art. 5 ust. 1 pkt 1, rozumie si? ka?de ?wiadczenie na rzecz osoby fizycznej, osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej niemaj?cej osobowo?ci prawnej, które nie stanowi dostawy towarów w rozumieniu art. 7 [...]”.

Post?powanie g?ówne i pytanie prejudycjalne

10

P. w W. zamierza prowadzi? dzia?alno?? polegaj?c? na instalowaniu i eksploatacji ogólnodost?pnych stacji ?adowania pojazdów elektrycznych. Stacje ?adowania b?d? wyposa?one w tak zwane ?adowarki multistandard, które dysponuj? zarówno konektorami szybkiego ?adowania na pr?d sta?y, jak i konektorami wolnego ?adowania na pr?d przemienny. Standardowy czas ?adowania pojazdu do 80 % pojemno?ci baterii przy u?yciu konektorów szybkiego ?adowania wynosi oko?o 20–30 minut. Natomiast czas ?adowania pojazdu przy u?yciu konektorów wolnego ?adowania wynosi oko?o 4–6 godzin.

11

Cena pobierana od u?ytkowników b?dzie uzale?niona w szczególn?oci od czasu ?adowania wyra?onego w godzinach w przypadku konektorów wolnego ?adowania lub w minutach w przypadku konektorów szybkiego ?adowania, a tak?e od standardu konektora wybranego przez zainteresowanego u?ytkownika. P?atno?ci b?d? mog?y by? dokonywane po ka?dym cyklu ?adowania lub po zako?czeniu przyj?tego okresu rozliczeniowego, przy czym nie jest wykluczona mo?liwo?? wprowadzenia systemu umo?liwiaj?cego wp?at? ?rodków gromadzonych w portfelu cyfrowym, które maj? by? wykorzystane do ponownego ?adowania danego pojazdu elektrycznego.

12

?wiadczenia ka?dorazowo realizowane przez spó?k? w ramach cyklu ?adowania, w zale?no?ci od potrzeb zainteresowanego u?ytkownika, mog? obejmowa? nast?puj?ce czynno?ci:

–

udost?pnienie urz?dze? do ?adowania, w tym integracj? ?adowarki z systemem operacyjnym pojazdu,

–

zapewnienie przep?ywu energii elektrycznej o odpowiednio dostosowanych parametrach do akumulatorów tego pojazdu,

–

niezb?dne wsparcie techniczne.

13

P. w W. zamierza równie? stworzy? specjaln? platform?, stron? internetow? lub aplikacj?, umo?liwiaj?ce zainteresowanym u?ytkownikom rezerwacj? danego konektora, podgl?d historii transakcji oraz dokonanych p?atno?ci.

14

Za wszystkie te ?wiadczenia P. w W. b?dzie pobiera? jednakow? op?at? .

15

P. w W. zwrócił się do organu podatkowego z wnioskiem o wydanie interpretacji indywidualnej potwierdzającej, że planowana działalność stanowi „wiadczenie usług” w rozumieniu art. 8 ustawy o VAT.

16

W interpretacji indywidualnej organ podatkowy uznał, że dostawa energii elektrycznej niezbędnej do ładowania pojazdu elektrycznego należy uznać za wiadczenie główne, podczas gdy inne usługi oferowane przez P. w W. należy uznać za pomocnicze. Wynika z tego, że udostępnienie przez P. w W. urządzeń pozwalających na szybkie ładowanie pojazdów elektrycznych nie powinno być uważane za dominujący element danej transakcji i że ładowanie pojazdu nie ma znaczenia drugorzędowego.

17

Na skutek skargi wniesionej przez P. w W. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie (Polska) wyrokiem z dnia 6 czerwca 2018 r. uchylił interpretację indywidualną. Wedle stanowiska tego sądu główną intencją użytkowników stacji ładowania jest skorzystanie z urządzeń pozwalających na szybkie i efektywne naładowanie pojazdów. Tym samym z perspektywy zainteresowanego użytkownika główne wiadczenie polega na udostępnieniu stacji ładowania wraz z niezbędną integracją ładowarki z systemem operacyjnym pojazdu. Celem takiej transakcji nie jest oferowanie energii elektrycznej, ale udostępnienie zainteresowanym użytkownikom zaawansowanych technicznie urządzeń ładowania, w które są wyposażone te stacje.

18

Zdaniem tego sądu, po pierwsze, gdyby zainteresowani użytkownicy mieli na celu jedynie zakup energii elektrycznej dla swoich pojazdów elektrycznych, korzystaliby z sieci domowej lub sieci zakładu pracy zamiast korzystania z publicznych stacji ładowania. Zdecydowali się oni na korzystanie z tych stacji wyłącznie ze względu na konektory o różnym standardzie umożliwiające szybsze i skuteczniejsze ładowanie akumulatorów pojazdów elektrycznych. Po drugie, cena nie jest obliczana na podstawie zużytej energii elektrycznej. W tych okolicznościach atrakcyjność oferty stacji ładowania pojazdów wynika przede wszystkim z czasu ładowania, a nie z dostępu do energii elektrycznej jako takiej.

19

Zdaniem tego sądu wiadczenie P. w W. różni się od wiadczenia stacji paliw oferujących paliwa tradycyjne, ponieważ nie kładzie ono nacisku na rodzaj lub jakość paliw, które są identyczne u każdego dostawcy, lecz na szybkość i skuteczność ładowania, która zależy od właściwości urządzeń udostępnionych zainteresowanym użytkownikom.

20

Organ podatkowy wniosł do sądu odsyłającego skargę kasacyjną od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, o którym mowa w pkt 17 niniejszego wyroku. Na poparcie tej skargi organ podatkowy podniósł, że w odniesieniu do odpłatnego udostępnienia stacji ładowania pojazdów elektrycznych wiadczenie główne polega na dostawie towarów, a mianowicie energii elektrycznej.

21

Zdaniem sądu odsyłającego trzy czynności opisane w pkt 12 niniejszego wyroku są ze sobą

czy może być powołane w taki sposób, że stanowi jedną z transakcji. Natomiast utworzenie specjalnej platformy, strony internetowej lub aplikacji informatycznej, które pozwalają zainteresowanemu użytkownikowi zarezerwować dany konektor oraz przeglądać historię transakcji i dokonanych płatności, stanowi świadczenie pomocnicze bądź celem tej jednej z transakcji i ma na celu ułatwienie konsumentom ładowania swoich pojazdów.

22

Biorąc pod uwagę fakt, że dostęp do urządzeń ładowania oferowany klientom w celu zapewnienia przepływu energii elektrycznej o odpowiednio dostosowanych parametrach do akumulatora pojazdu nie jest elementem pomocniczym w stosunku do dostawy energii elektrycznej, sąd odsyłający uważa, że należy określić dominujący element jednego świadczenia opisanego w pkt 12 i 21 niniejszego wyroku. W tym kontekście sąd ten wyjaśnił, że zdaniem P. w W. decyzja o skorzystaniu z usług danej stacji ładowania może być podyktowana chęcią skrócenia czasu koniecznego do naładowania pojazdu, aby móc szybko kontynuować podróż. Zatem z perspektywy zainteresowanego użytkownika decydującą może być nie tyle cena energii, ile oferowany dostęp do specjalistycznej infrastruktury, zapewniającej krótszy pobyt na stacji ładowania.

23

W tym względzie sąd odsyłający zauważa, że używanie stacji ładowania nie stanowi celu samego w sobie, lecz zmierza do umożliwienia naładowania akumulatora pojazdu elektrycznego. W związku z tym użytkownicy tych stacji mają wybór między punktami szybkiego i wolnego ładowania, którego dokonują nie tylko z uwagi na czas ładowania, lecz także z uwzględnieniem charakterystyki akumulatora pojazdu. Dostęp do urządzeń ładowania stanowi zatem środek umożliwiający korzystanie w lepszych warunkach z dostawy energii elektrycznej, która stanowi świadczenie dominujące.

24

Jednakże, po pierwsze, okoliczności, że cena ładowania obejmuje również opłatę za parkowanie pojazdu, a po drugie, zawarte w art. 4 ust. 8 dyrektywy 2014/94 odniesienie do „usług w zakresie ładowania pojazdów elektrycznych” świadczonych przez operatorów punktów ładowania, budzi wątpliwości co do odsyłającego co do kwalifikacji jednego świadczenia rozpatrywanego w postępowaniu głównym jako „dostawy towarów” lub „świadczenia usług” w rozumieniu dyrektywy 2006/112.

25

W tych okolicznościach Naczelny Sąd Administracyjny (Polska) postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującym pytaniem prejudycjalnym:

„Czy świadczenie zrealizowane na punktach ładowania na rzecz użytkowników pojazdów elektrycznych obejmuje:

a)

udostępnienie urządzeń do ładowania (w tym integracji ładowarki z systemem operacyjnym pojazdu),

b)

zapewnienie przepływu energii elektrycznej o odpowiednio dostosowanych parametrach do

akumulatorów pojazdu elektrycznego,

c)

niezbędne wsparcie techniczne dla użytkowników pojazdów,

d)

udostępnienie użytkownikom specjalnej platformy, strony internetowej czy aplikacji, służących do rezerwacji danego konektora, podglądu historii transakcji i dokonanych płatności, a także możliwości korzystania z tzw. e-portfela, służącego do dokonywania płatności należności za poszczególne sesje ładowania

stanowi dostawę towarów w rozumieniu art. 14 ust. 1 dyrektywy [2006/112], czy też świadczenie usług w rozumieniu art. 24 ust. 1 tej dyrektywy”.

W przedmiocie pytania prejudycjalnego

26

Poprzez swoje pytanie sęd odesyłający dąży w istocie do ustalenia, czy dyrektywę 2006/112 należy interpretować w ten sposób, że „dostawę towarów” w rozumieniu art. 14 ust. 1 tej dyrektywy, czy też „świadczeniem usług” w rozumieniu jej art. 24 ust. 1, jest jednoznaczne świadczenie składające się z:

–

udostępnienia urządzeń do ładowania pojazdów elektrycznych (w tym integracji ładowarki z systemem operacyjnym pojazdu),

–

zapewnienia przepływu energii elektrycznej o odpowiednio dostosowanych parametrach do akumulatorów tego pojazdu,

–

niezbędnego wsparcia technicznego dla zainteresowanych użytkowników,

–

udostępnienia aplikacji informatycznych umożliwiających zainteresowanemu użytkownikowi rezerwację konektora, podgląd historii transakcji oraz wpłat środków gromadzonych w portfelu cyfrowym celem wykorzystania do płatności za ładowanie.

27

Należy wskazać, że w przypadku gdy transakcja składa się z szeregu elementów i czynności, należy brać pod uwagę wszystkie okoliczności, w jakich jest ona dokonywana, w celu określenia, po pierwsze, czy do celów VAT transakcja ta prowadzi do co najmniej dwóch odrębnych świadczeń, czy też do jednego świadczenia, a po drugie, czy w tym ostatnim przypadku takie jedno świadczenie należy zakwalifikować jako „dostawę towarów”, czy jako „świadczenie usług” [wyroki: z dnia 10 marca 2011 r., Bog i in., C-497/09, C-499/09, C-501/09 i C-502/09, EU:C:2011:135, pkt 52; z dnia 25 marca 2021 r., Q-GmbH (Ubezpieczenie szczególnego ryzyka), C-907/19, EU:C:2021:237, pkt 19 i przytoczone tam orzecznictwo].

28

W szczególności, jakkolwiek z art. 1 ust. 2 akapit drugi dyrektywy 2006/112 wynika, iż każda transakcja należy co do zasady uznawać za odrębną i niezależną, to transakcja złożona z jednego świadczenia w aspekcie gospodarczym nie powinna być sztucznie rozdzielana, by nie pogarszała funkcjonowania systemu VAT. W związku z tym należy stwierdzić, że jedno świadczenie występuje w przypadku, gdy co najmniej dwa elementy albo co najmniej dwie czynności dokonane przez podatnika na rzecz klienta są ze sobą tak ściśle związane, że tworzą obiektywnie tylko jedno nierozdzielalne świadczenie gospodarcze, którego rozdzielanie miałoby charakter sztuczny [zob. podobnie wyroki: z dnia 10 marca 2011 r., Bog i in., C-497/09, C-499/09, C-501/09 i C-502/09, EU:C:2011:135, pkt 53; z dnia 25 marca 2021 r., Q-GmbH (Ubezpieczenie szczególnego ryzyka), C-907/19, EU:C:2021:237, pkt 20 i przytoczone tam orzecznictwo].

29

Ponadto w pewnych okolicznościach formalnie odrębne świadczenia, które mogłyby wykonywane oddzielnie, a zatem które mogłyby oddzielnie podlegać opodatkowaniu lub zwolnieniu, należy uważać za jedną transakcję, jeżeli nie są one od siebie niezależne (wyrok z dnia 2 grudnia 2010 r., Everything Everywhere, C-276/09, EU:C:2010:730, pkt 23).

30

Jest tak w szczególności w sytuacji, gdy należy uznać, że co najmniej jeden element stanowi świadczenie główne, natomiast inne elementy stanowią jedno lub więcej świadczeń pomocniczych traktowanych z punktu widzenia podatkowego tak jak świadczenie główne. W szczególności świadczenie należy uznać za dodatkowe w stosunku do świadczenia głównego, jeżeli nie stanowi ono dla klienta celu samo w sobie, lecz służy skorzystaniu w jak najlepszy sposób ze świadczenia głównego (zob. podobnie wyroki: z dnia 10 marca 2011 r., Bog i in., C-497/09, C-499/09, C-501/09 i C-502/09, EU:C:2011:135, pkt 54; z dnia 4 marca 2021 r., Frenetikexito, C-581/19, EU:C:2021:167, pkt 41).

31

W ramach współpracy ustanowionej na podstawie art. 267 TFUE do sądów krajowych należy ustalenie, czy w szczególnych okolicznościach danej sprawy rozpatrywane świadczenie stanowi jedno świadczenie, oraz dokonanie całościowej ostatecznej oceny stanu faktycznego w tym względzie [zob. podobnie wyroki: z dnia 10 marca 2011 r., Bog i in., C-497/09, C-499/09, C-501/09 i C-502/09, EU:C:2011:135, pkt 55; z dnia 25 marca 2021 r., Q-GmbH (Ubezpieczenie szczególnego ryzyka), C-907/19, EU:C:2021:237, pkt 25, 26 i przytoczone tam orzecznictwo].

32

Sprawa w postępowaniu głównym dotyczy pojęcia czynności polegających na dostawie

energii elektrycznej do celów ładowania pojazdów elektrycznych i na świadczeniu różnych usług, takich jak organizacja dostępu do punktów ładowania i ułatwienie korzystania z nich, niezbędna pomoc techniczna i aplikacje informatyczne umożliwiające rezerwację konektorów, monitorowanie transakcji i zapłatę za nie. Sąd krajowy uważa, że rozpatrywane dostawa i świadczenie stanowi jedną transakcję dla celów VAT. W świetle informacji, którymi dysponuje Trybunał, nie wydaje się, aby kwalifikacja ta naruszała jedno z kryteriów wymienionych w pkt 27–30 niniejszego wyroku.

33

Jeżeli chodzi o pojęcie „dostawy towarów” w rozumieniu dyrektywy 2006/112, jej art. 14 ust. 1 stanowi, że za dostawę taką uważa się przeniesienie prawa do rozporządzania rzeczą jak właściciel. Pojęcie to oznacza każdą transakcję przeniesienia rzeczy przez stronę, która przyznaje drugiej stronie prawo do faktycznego dysponowania nią, jak gdyby była ona jej właścicielem (zob. podobnie wyroki: z dnia 10 marca 2011 r., Bog i in., C-497/09, C-499/09, C-501/09 i C-502/09, EU:C:2011:135, pkt 59; z dnia 23 kwietnia 2020 r., Herst, C-401/18, EU:C:2020:295, pkt 36 i przytoczone tam orzecznictwo). Ponadto zgodnie z art. 15 ust. 1 tej dyrektywy energia elektryczna jest uważana za rzecz.

34

Jeżeli chodzi o pojęcie „świadczenia usług” w rozumieniu dyrektywy 2006/112, z art. 24 ust. 1 tej dyrektywy wynika, że obejmuje ono każdą transakcję niestanowiącą „dostawy towarów” w rozumieniu art. 14 tej dyrektywy.

35

Ustalenie, czy świadczenie złozone takie jak w postępowaniu głównym, należy zakwalifikować jako „dostawę towarów”, czy też jako „świadczenie usług” w rozumieniu tej dyrektywy, wymaga wzięcia pod uwagę wszelkich okoliczności, w jakich następuje dana transakcja, w celu określenia jej elementów charakterystycznych i dominujących. Elementy, o których mowa, należy określić w oparciu o punkt widzenia przeciwnego użytkownika punktów ładowania wraz z uwzględnieniem, w ramach całościowej oceny, wagi jakościowej, a nie tylko ilościowej, elementów świadczenia usług w stosunku do elementów dostawy towarów (zob. podobnie wyrok z dnia 10 marca 2011 r., Bog i in., C-497/09, C-499/09, C-501/09 i C-502/09, EU:C:2011:135, pkt 61, 62 i przytoczone tam orzecznictwo).

36

W związku z tym, po pierwsze, zawarte w art. 4 ust. 8 dyrektywy 2014/94 odwołanie do „usług w zakresie ładowania pojazdów elektrycznych” nie przesądza o zakwalifikowaniu transakcji rozpatrywanej w postępowaniu głównym jako „dostawy towarów” lub „świadczenia usług” w rozumieniu dyrektywy 2006/112. Zgodnie bowiem z art. 1 dyrektywy 2014/94 jej celem jest ustanowienie minimalnych wymogów dotyczących rozwoju infrastruktury paliw alternatywnych, w tym punktów ładowania pojazdów elektrycznych. Jej celem nie jest zatem ustanowienie jakiegokolwiek reguły dotyczącej traktowania, z punktu widzenia VAT, zaopatrzenia w paliwo alternatywne.

37

Po drugie, sprzedaż towaru zawsze towarzyszy minimalny zakres świadczonych usług, w związku z czym tylko usługi odrębne od usług nierozdzielnie związanych ze sprzedażą towarów można brać pod uwagę w celu określenia udziału świadczenia usług w świadczeniu złożonym, obejmującym również dostawę tego towaru (zob. podobnie wyroki: z dnia 10 marca 2011 r., Bog i

in., C?497/09, C?499/09, C?501/09 i C?502/09, EU:C:2011:135, pkt 63; z dnia 22 kwietnia 2021 r., Dyrektor Izby Administracji Skarbowej w Katowicach, C?703/19, EU:C:2021:314, pkt 50).

38

W tym wzgl?dzie, po pierwsze, transakcja polegaj?ca na przep?ywie energii elektrycznej do akumulatora pojazdu elektrycznego stanowi dostaw? towarów, poniewa? transakcja ta upowa?nia u?ytkownika stacji ?adowania do konsumpcji, w celu nap?du pojazdu, przekazywanej energii elektrycznej, która zgodnie z art. 15 ust. 1 dyrektywy 2006/112 jest zrównana z rzecz?.

39

Po drugie, takie zaopatrzenie w energi? elektryczn? akumulatora pojazdu elektrycznego zak?ada u?ycie odpowiednich urz?dze? do ?adowania, które mog? obejmowa? ?adowark? podlegaj?c? integracji z systemem operacyjnym pojazdu. W konsekwencji przyznanie dost?pu do tych urz?dze? stanowi minimalne ?wiadczenie us?ug, które jest nierozzerwalnie zwi?zane z dostaw? energii elektrycznej i z tego wzgl?du nie mo?e by? brane pod uwag? przy ocenie cz??ci, jak? ?wiadczenie us?ug stanowi w ca?o?ci z?o?onej transakcji obejmuj?cej równie? t? dostaw? energii elektrycznej.

40

Po trzecie, wsparcie techniczne, które mo?e by? konieczne dla zainteresowanych u?ytkowników, nie stanowi celu samego w sobie, lecz ?rodek s?u??cy jak najlepszemu skorzystaniu z dostawy energii elektrycznej niezb?dnej do nap?du pojazdu elektrycznego. Stanowi ono zatem us?ug? pomocnicz? w stosunku do owej dostawy energii elektrycznej.

41

Ma to równie? miejsce w przypadku udost?pnienia aplikacji informatycznych umo?liwiaj?cych zainteresowanemu u?ytkownikowi zarezerwowanie konektora, podgl?d historii transakcji i wp?at? ?rodków celem zap?aty za ?adowanie. Takie ?wiadczenia oferuj? bowiem temu u?ytkownikowi pewne dodatkowe udogodnienia praktyczne, których jedynym celem jest poprawa przekazania energii elektrycznej niezb?dnej do ?adowania jego pojazdu i przedstawienie przegl?du transakcji przeprowadzonych w przesz?o?ci.

42

Wynika z tego, ?e co do zasady przep?yw energii elektrycznej stanowi charakterystyczny i dominuj?cy element jednego i z?o?onego ?wiadczenia, w kontek?cie którego s?d odsy?aj?cy zwróci? si? do Trybuna?u z pytaniem.

43

Wniosku tego nie podwa?a przywo?ana przez ten s?d okoliczno??, zgodnie z któr? w celu obliczenia kwoty nale?nej z tytu?u ?adowania pojazdu elektrycznego mo?na uwzgl?dni? nie tylko ilo?? przekazanej energii elektrycznej, ale tak?e op?at? za okres postoj? w trakcie tego ?adowania. W szczególno?ci oznacza, ?e cena jednostkowa dostarczonego towaru, czyli energii elektrycznej, sk?ada si? nie tylko z kosztu tej energii, lecz równie? z kosztu czasu u?ycia urz?dze? udost?pnionych zainteresowanemu u?ytkownikom.

44

Wniosku przedstawionego w pkt 42 niniejszego wyroku nie podwa?a równie? sytuacja, w której

dany podmiot oblicza cenę wyłącznie na podstawie okresu ładowania. Biorąc bowiem pod uwagę fakt, że ilość dostarczonej energii elektrycznej jest uzależniona od mocy przekazywanej w czasie tego transferu, takie obliczenie również odzwierciedla cenę jednostkową energii elektrycznej.

45

Podobnie sam fakt, że cena jednostkowa szybkiego ładowania prądem stałym jest marginalnie wyższa niż cena wolnego ładowania prądem przemiennym, nie wystarcza, aby z punktu widzenia zainteresowanego użytkownika uczynić szybko i skutecznie rzeczony ładowania charakterystycznym i dominującym elementem danej transakcji.

46

W świetle powyższych rozważań na zadane pytanie należy odpowiedzieć, iż dyrektywą 2006/112 należy interpretować w ten sposób, że stanowi „dostawę towarów” w rozumieniu art. 14 ust. 1 tej dyrektywy jedno z oświadczenie składające się z:

–

udostępnienia urządzeń do ładowania pojazdów elektrycznych (w tym integracji ładowarki z systemem operacyjnym pojazdu),

–

zapewnienia przepływu energii elektrycznej o odpowiednio dostosowanych parametrach do akumulatorów tego pojazdu,

–

niezbędnego wsparcia technicznego dla zainteresowanych użytkowników oraz

–

udostępnienia aplikacji informatycznych umożliwiających zainteresowanemu użytkownikowi rezerwację konektora, podgląd historii transakcji oraz wpłat środków gromadzonych w portfelu cyfrowym celem wykorzystania do płatności za ładowanie.

W przedmiocie kosztów

47

Dla stron w postępowaniu głównym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed sądem odsyłającym, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż koszty stron w postępowaniu głównym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (dziesiąta izba) orzeka, co następuje:

Dyrektywą Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, zmienioną dyrektywą Rady 2009/162/UE z dnia 22 grudnia 2009 r.,

należy interpretować w ten sposób, że:

stanowi „dostawę towarów” w rozumieniu art. 14 ust. 1 dyrektywy 2006/112 ze zmianami jednoznacznie świadczenie składające się z:

–

udostępnienia urządzeń do ładowania pojazdów elektrycznych (w tym integracji ładowarki z systemem operacyjnym pojazdu),

–

zapewnienia przepływu energii elektrycznej o odpowiednio dostosowanych parametrach do akumulatorów tego pojazdu,

–

niezbędnego wsparcia technicznego dla zainteresowanych użytkowników oraz

–

udostępnienia aplikacji informatycznych umożliwiających zainteresowanemu użytkownikowi rezerwację konektora, podgląd historii transakcji oraz wpłat środków gromadzonych w portfelu cyfrowym celem wykorzystania do płatności za ładowanie.

Gratsias

Ileši?

Jarukaitis

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 20 kwietnia 2023 r.

Sekretarz

A. Calot Escobar

Prezes izby

D. Gratsias

(*1) Język postępowania: polski.